IOANNIS VESLINGII MINDANI EQUITIS IN CELEBERRIMO GYMNASIO PATAUINO...

Johann medico; Prof. a Padova Vesling (medico; Prof. a Padova)

DE COGNATO ANATOMICI ET BOTANICI MVNERE

DISSERTATIO.

NSOLITVM vobis, Auditores, & ab officii mei instituto forsan alienum videtur, quòd incultus alioquin Orator, nec rerum maiestate, nec verborum ornatu satis instructus, ex umbris Anatomici Theatri in apricū prodeo, & amœnum hunc Floræ circum, ex brumæ rigore medio, in suavem hanc anni vernantis temperiem. Equidem corporis humani perita dissectio arti Medicæ stabiliendæ necessaria; est tamen est, cùm ob partium varietatem laboris plena, tum propter actionum obscuritatem difficultatibus circumsepta quàm plurimis, ipsumque fato suo iam functum hominis corpus, suborto putredinis tædio, curiosas manus abarcet, nec iam Minervæ se deberi clamat, sed Libitinæ, non theatro, sed sepulchro. At mollia hæc, & circumfusa plantarum agmina, quamvis incredibili specierum varietate Nomenclatoris memoriam fatigant, Qualitatum tamen, quas in scholis Manifestas appellamus, facili perceptione, promptiorem sui notitiam sensibus pandunt: & post obitum quoque gratissima cadauera, inter gestantium amplexus, inter odorantium osculi, si quam possident, odoris halitus suavitatem largi-

ter mortalibus inspirant. Fateor, optimi Auditores, diuersitatem hic aliquam intercedere, contrarietatem autem obstare nullam, quæ vel Anatomici officium, vel Medici contemplationem excludat. Quod mihi probare procliue fuerit, si quam in Theatro differenti patientiam commodastis, in hoc iucundo herbarum compendio, pari cum benignitate iunctam concesseritis. Nam expendenti mihi quid cum homine rectiùs in comparationem veniat, oportunè suggerit Homerus, humanæ Sapientiæ promus condusque vetustissimus,

Οἵη περ φύλλων γενεὴ τοίη δὲ καὶ ἀνδρῶν

Quale foliorum genus est, tale quoque virorum. Vocem egregiam, & quam natam arbitror in istis areolis hortorum, & puluillis! Homini quidem cælestem originem assignat maximus Philosophorum consensus, partemque diuini spiritus corpore demersam. Mirum nullum est, inquit Romani porticus Zeno, hominem ad Deos ire: Deus ad homines venit, imò, quod propiùs est, in hominem venit, & bona mens sine Deo nulla est. Hinc illa ex Arato diui Legati vox,

Τοῦ γὰρ καὶ γένος ἐσμέν

Numinis illius genus homines sumus. Quid verò Plantæ? quas cælesti quodam vigore plenas existere, tam facilè sibi persuasere selectissimæ gentes, ut flores plerosque natos crederent ex succo & sanguine immortalium Deorum. Nec dubium est, è stirpium materie, tam numinum templa, quàm simulacra fuisse constructa, priscoque ritu simplicia rura, cæteris excellentem arborem Deo dicasse, quum non magis auro atque ebore fulgentia signa, quàm lucos & grata in iisdem silentia adorarent. Mitto hæc profana. Ille ipse rerum æternus conditor, qui (vt piè loquitur Damasus)

— — dignatus iniquas
Ætatis perferre vices, hominemque subire,

Non dedignatus, inquam, plantas est. Nam triumphata mor-

te

te ab inferis redux, non palmato victoris indumento, sed vili & subagrestis habitu, in hortis primùm spectandum se præbuit. Titulum ipsum, ac nomen haud spreuit, vnicum humilitatis exemplar, cùm in sacris Odis, flosculum se campestrem, conuallium que lilium appellaret, & ad florum, utpote rerum caducarum, prouidam conseruationem remandam oculos mortalium inuitaret, lento solicitudinum vinculo animos ipsorum expediturus. Homo semine fœcundo generis perennitatem consequitur, & delitescit in eo peritissimus plastes, quem Medendi præceptor admiratus, τέχνην vocat, [illegible] artem sapientissimamque (humanam), qui ex rudi illa seminum congerie corpusculum efformat, partium omnium decenti magnitudine, figuræ concinnitate, nexu, item, situque singularum ad amussim exactissimum; non vt Phidias aliquis circa superficiem tantùm occupatus; sed internis pariter atque externis, minimis maximisque solerter efformandis sufficientissimus. Idem in plantis obtinet, quorum semina generis diuturnitatem spectantia, vim possident elaborandæ sobolis peritiæ penitus admirandam: quæ radicum multiplicem plexum, & oscula terrenum uber auidè siccantia, tum caulium thyrsos, ramosisque brachiis validam stirpem, foliorum ornamenta, floremque totius operis coronidem speciosissimam, immota quadam, licet ignota nobis lege, quàm accuratissimè consummat. Instrumentorum quoque ratio par est. Nam vt humani, sic vegetabilis quoque fœtus productionem calor adiuuat, quem non inscitè cum Philosopho siderum elemento analogum pronunciauerim: cuius adminiculo natura, per humidi terreique variam misturam, partium singularum temperamenta, raritatem, crassitiem, asperitatem, lenitudinemque molitur. Sed hominem reconditum intra parentis viscera, & illa nascentis rudimenta quisquis indagauerit, non in admirationem, sed stuporem dabitur, cùm obseruauerit, suscitatam à vitali calore

secundinarum vesiculam, & fluitantis in ea corpusculi tenuem, rudemque contextum, vix apiculæ magnitudinem mole membrorum superantem, tum bullis aliquot pellucidis distinctum caput, enormes oculorum orbes, & ab vmbilico surgentia venularum tenuissima capillamenta, adeoque homuncionis

Omnia tunc verè tenui pendentia filo.

Imò si non piget leues cognoscere curas, admouete tenellis lactucæ rudimentis fideles oculos, & obseruabitis in iis oleris vniuersi elegantissimum exemplar, manifesto quidem cum dispendio magnitudinis; nullo tamen habitus, externæque formæ. Videte sub germinis emissionem fœcunda leguminum semina, & in illis artifici veluti penicillo expressam totius plantæ spem. Diuidite Lilio-narcissi vernantem bulbum, & agnoscetis intra collecta etiamnum foliola, velut intra secundas, minutum flosculi vestigium, & hærentem cauliculo surgenti noui bulbi globulum; confessuri cum rerum Naturæ grauissimo scriptore, nusquam eam magis quàm in minimis totam esse. Homo vitalibus auris iam maturus, ruptis quibus induebatur secundinis, non sine matris tormento claustris vteri erumpit. Initio rerum omnium egenus, sed adulta sensim ætate prouectus, tum sibi, tum parenti abundè sufficiens, &, ut verè conqueritur Plinius, fortunæ munera homo complexus, non alumnum sese eius, sed partum existimat. Nec vegetabilia sanè, quamuis de ipsorum sensu nullus sit homini sensus, citra seminalium inuolucrorum diuisionem genitricis corpore dirimuntur. Quin vel hoc ipso felicius auspicari vitam videntur, quòd in eorum discrimine nullum ferè matri discrimen est: non alia vel Nixia, vel Leuana, quàm cœlesti Lucina nascentibus plantis opem ferente. Firmatæ verò profundisque radicibus terram implicantes, etiam spernere possunt fortuitorum omnem impetum, quamvis eas valido robore

Alpestres boreæ, nunc hinc, nunc flatibus illinc,
Eruere inter se certent ——

Iam

Iam in corporis humani partes quicunque diligentius inquisiuerit, sensus vtroque iudicio, simplices alias deprehenderit, alias ex simplicium concursu compositas. E Simplicibus habentur coniugati neruorum ordines, venarum quiescentium micantiumque purpurati ductus, ossa partium molliorum valida fulcimenta, & carnes, tam visceribus, glandularumque spongiolis affusæ, quàm toris lacertorum infarctæ: membranarum item & vinculorum multiplex apparatus, ad tutelam omnium fœderisque societatem conducibilis. Eundem in modum res de plantis habet, in quibus simplicium partium rationem fibræ obtinent, siue nerui, quæque neruis succi pleniores sunt altrices illæ venæ, quas per foliorum planitiem stabili quadam serie distributas facili obtutu quilibet deprehendit. Addo carnem, in Mori Cerasique fructibus molliorem, solidiusculam in Pyris & Malis, in Amygdalis Nucibusque duriorem. Quid ligna interpositis nodis variè articulata? nil aliud quàm osseum plantis arborescentibus robur. His tamen omnibus tegumenta adiecit prouidus opifex, corticumque libros, & æmulas Epidermidis cuticulas, quibus externorum noxas à penetralibus suis excluderent. Nec verò, quod humano corpori constans medicorum suffragium tribuit, plantis deest, calor, & humiditas. Imò vtrumq. adest, ob causam rationemq. simillimam. Etenim vt constituerentur simpliciter, humido opus erat, quo terrena materies stipata lentorem partiumque continuitatem nancisceretur, tum calore, quem ἔμφυτον appellat Aristoteles, cuius ministerio singula iungerentur, miscerentur. Constitutæ plantæ ut porrò seruarentur, iterum aliunde accersenda, totque radicum osculis haurienda fuit humiditas, squaloris marcorisque remedium vnicum: tum operis promotor blandus ille, ac cœlestis calor: quorum vno, vel vtroque deficiente, amisso iam corpore, vitam penitùs exsolui necessum est. Opportunè verò suppeditatis his præsidiis, videre licet ferè

tâbe confectas plantas vires sumere, & ut cum Lucretio loquar

——— *hilari grandescere adauctu,*

Paulatimque gradus ætatis scandere adultæ.

Diuersitatem etiam humorum hic quoque notamus: in Tithymalis & Soncho lacteus abundat succus: in Anchusis Santaloque purpureus, flauus in Crocis, & Chelidoniis, in pluribus viridis, nonnullisque fuscedine quadam atratus. Cæterùm Compositæ ex simplicibus partes, aliæ per regiones in homine dispositæ sunt, aliæ per extrema seu artus. E regionibus infima, corporis uniuersi promptuaria cella, viscera continet, quæ vel alimentis concoquendis, vel substituendæ soboli Natura comparauit. Intermedia altera vitæ arcem includit, robustis costarum veluti cratibus obuallata: denique suprema illa præque cæteris nobilior regio, cranei valido propugnaculo succincta, hominis, vt ait Plinius, cœlum: quod in tranquillo affectuum statu serenum, in perturbato nubilum, irarumque fluctibus procellosum, mille modis homines hominibus collidit. Similis in plantis compositarum partium ordo est, & regio illa infima qua terræ cohærent, & inhærent, vegetabilium abdomen, in quo promissis radicibus ac bulborum cirris, alimenti seminisque reparationi incumbunt: altera item in germinis radicumque medio constituta, *ἐγκάρδιον* complectitur. Ita enim cum Dioscoride partem nomino, a qua diffusis tam radicibus, quàm venis origo est, & per omnes plantarum tractus vitalis vigor distribuitur. Supremá regionem, in arborescétibus ab encardio gaudet describi, qui per ramos, ramorumque frondes & surculos, tanquam artus & extrema finditur. Hic foliorum amœna congeries, & fructus vegetæ naturæ fœtus, fructuumque siue ornamenta siue indicia flores hospitantur. Suspicimus autem in homine potissimùm vultum, & expressa in illo prouidi conditoris nostri argumenta clarissima, osculum illud venustate plenum, orationis suauissimæ promptuarium. odo-

rum

rum cum spiritu biforem viam, diffusamq; genis virturis purpuram, oculos luce visionis illustres, errantemque circa lacteam frontem comantis iuventæ cæsariem, & quicquid apud elegantiarum arbitros amor invenit. Eadem flores exhibent, non sine sensuum omnium manifesto consensu. Inspicite istos è calycibus, hos è gemmis, illos è vaginis suis protuberantes, hiscentibus ad solis conspectum labellis blandè renidentes, quum halitus suauissimi prodiga oblatione rerum parentem salutant. Videte mihi vel in vno aliquo genere pulchritudinem, hoc aurum, hanc purpuram, has nives, hanc flammam, & ut cum Plinio loquar, naturæ pingentis varium amabilemque lusum! quem Apelles aliquis coloribus adumbrare forsan queat, non adæquare: adæquare non superare. Fragile tamen bonum est, externum hoc formæ decus, & exigui temporis munus existit.

Vt fulgor teneris qui radiat genis (inquit Tragædus)
Momento rapitur! nullaque non dies
Formosi spolium corporis abstulit.

Id verò multo magis in flores convenit, fugacis pulchritudinis languida simulacra, quibus aut inclementior contactus, aut pluvia gravior, aut inimitior aura protinus interitum accelerat. Adeo verò doctissimus Poeta

[illegible]

Illa parit Zephyrus, ait, idem celer obruit ista: quod fit cum foliorum aureus ille fulgor in lanugines, tenuesque pappos, ventorum ludibria facessit. Et expressum in hoc communi fragilitatis typo hominem, si quis intueri non erubescit, Orchidis florem videat, eum quem [illegible] appellant, & in eo porrectis brachiolis, diductisque cruribus lepidam humani corporis effigiem, ab involucrorum infima galeola pendulam, ut floris instar hominem florere, iuxtaque cum illis apparere tantisper, atque iterum disparere non ignoremus. At hominem, cum non sibi tantum vacare vellet; sed in consortium aliorum,

su-

ſuppetiasque deducere, ſexuum aliquod diſcrimen effecit ſapientiſſimus rerum omnium parens. Simile de plantis dudum cum Empedocle receperunt peritiores Horten ſii, inter quas ex eadem ſpecie, ſtirpis habitudine ſiccior es, fœtuque tum ferendo, tum nutriendo minus exhauſtas, confidenter maſculorum ordini adſcribunt, quas aliter affectas nomine ſequioris ſexus annumerant. Exemplum eius rei clarum palmæ exhibent, è quibus mares comis erectis hiſpidos, propius adſitas fœminas, afflatu, viſu, ipſo etiam pulvere fœcundare, veteres naturæ diligentiſſimi indagatores prodiderunt. Fœminas tanquam intellectu Veneris inclinatas, blandioribus comis in mares nutare, iiſdemque exciſis ſterileſcere. Hominum certè promiſcuus ille cœtus, alios habet cultos, alios agreſtes ingeniique durioris. Ex quo fit, vt quibuſdam rapaces Virtutum animi, & ex ſeſe fertiles videantur, ſine longo magiſterio honeſta comprehendentes: nonnulli, ut nativa ſurgentes pulchritudine, in rectum exeant, tam præceptis adiuvandi, quam exemplorum adminiculis ſtatuminandi ſunt: multis gravius obſtat frigus, quibus abſque ſeveriore lege profectus extundi non poteſt. Inter plantas ea res evidentior eſt, quarum pars ſylveſtris & horridioris indolis, pars mitior, quæque ſponte ad cultoris ſui vota properat. Sunt quibus aut natale ſolum, aut conſuetorum uſus eripi non poteſt. quædam non niſi conculcata terra proficiunt: quarundam in tenellis herbis depaſcenda luxuries, & implexa ramorum congeries amputatione coercenda. Sycomori ſine vulnere fœcundi non ſunt, Olerumque plurimis nec vitæ diuturnitas, nec ſaporis gratia conſtat, niſi primum germen nutricis gremio ſubducatur.

Itaque divina illa, non ruſtica Muſa, verè cecinit,

——pater ipſe colendi
Haud facilem eſſe viam voluit, primuſque per artem
Movit agros, curis acuens mortalia corda.

Actio-

Actionum porrò si comparationem instituamus, homini quidem communiores eæ sunt, quas naturales, rei medicæ auctores pronunciarunt, nutritio, & generatio. Cum enim insitus partibus calor humidum, tanquam pabulum suum avidè carpat, ne fluidum hominis casurumque corpus, veluti oleo defecta flammula citò marcesceret, alimento restaurandum erat, quod in ventriculo præparatum, in iecore ulterius elaboratum, in corde perfectum, reliquis deindè membris per venas suppeditatum, omnia reficit, & ad vigorem usque ætatis iustis incrementis adauget. Vt sobole generata caducam stirpem homo redintegraret, semen producere debuit, fœtus novelli fundamentum, quod præparatum intra pampiniformes vasorum ductus, in varicosis flexibus elaboratum, in capsulis denique spermaticis consummatum, tandem in hortulo coniugis, atque Naturæ sereret. Quantò verò manifestiores sunt in plantis hæ naturales functiones, quas porrectis in terram altricem copiosis radicibus, nutritionis officium tam graviter exequi certum est, ut multis huic tantum muneri operam navare perhibeantur. Non idem tamen omnibus alimenti modus, non eadem æquè suavis. Sunt quibus largior nutrimenti portio sufficienda, Cappares, & Verbascum pauco contenta. Frigida plerisque commodior. Ocymum tamen affusa calida magis proficit. Omnes ferè dulcem postulant humorem, ex oleribus nihilominus Eruca & Brassica salsis nitrosisque iuvantur. Vndè contingit, cùm non idem habitus sit, cultusque locorum,

------ quod non omnis fert omnia tellus
Hic segetes, illic veniunt felicius uvæ,
Arborei fœtus alibi, atque iniussa virescunt
Gramina ------

Fœcundam verò plantarum vim quis non obviam undique oculis agnescat. Aliquæ nullo cogente sponte sua proveniunt, aliæ posito de semine surgunt; quibusdam ab radice pullulat

deu

densissima sylva. Atque hos propagationis modos primùm natura dedit, quid ars deinceps & cultorum industria non adiecit? dum aut stolonum avulsorum translatione, aut propaginibus in terram depressis, de pactisque nodosis ramis, proventum uberiorem vegetabilibus imperat,

Quin & caudicibus sectis, mirabile visu
Truditur è sicco radix oleagina ligno.

Has nutriendi sese, generandique vires, ut in homine, sic in plantis vitalis quoque facultas promovet. Languidam eam quis arbitretur. Imò si rem æqua lance pensitemus, vix humana fragilitate debiliorem. Et stirpibus quidem blandum illud adolescentiæ ver, iuventutis vegetum florem, & confirmatæ iam ætatis fructus, longa annorum series reparat. Homini, inquit Catullus,

---- cum semel occidit brevis lux.
Nox est perpetuò una dormienda.

Quod si maiores illas respicimus stirpes, abundè notú est, annosa tot arborum robora, Statilium, Nestoremque vivacitate superare. Quæ verò planta par esse queat homini, cum spectamus os eius sublime, & erectum ad sidera vultum? Fertur enim ad similitudinem sui excellens natura, & simulacrum refert cœlestium animorum decerpta quadam ab iis aura. Quis nobiles illas intelligendi atque eligendi dotes herbulæ tribuat? tum sensuum vigorem, & arbitrarii motus agilem expeditionem: affectuum vim, quorum impetu frustra sæpius obluctante ratione præceps fertur. Nolim tamen, humanissimi Auditores, tantum humano ingenio tribuatis, ut exhaustam ab eo plantarum naturam omnem, perfectamque cognitionem acquisitam arbitremini. Nam quod Bion olim de negotiis humanis asserebat, ea initiis suis esse similia: verè hic quoque dixerim, & hanc ipsam rerum naturæ peritiam, ut confitetur Seneca, non magis absolutam esse, quàm cœptus inchoatos. Negat

gat Aristoteles vegetabilibus sensum inesse; quem tamē eisdem asserebat Plato, vir authore Cicerone ingenii doctrinæque princeps: fecit idem Anaxagoras, quique præ cæteris herbarum viribus indagandis clarior, Democritus. Is enim & sexum plantis sensumque tribuebat, & mente pariter cognitioneque non carere credebat. Observarant enim viri sapientissimi, plantas assumpto alimento suaviter refici, & efflorescente nativa pulchritudine partibus singulis in hilaritatē diffundi: Observarant florum plerosque ad solem, siderum ducem rectoremque converti, tanquam beneficum eius influxum tacitis votis nunquam non exoptarent: Notarant quercum oleamque sibi commissas, manifesto quodam dissensu in contrarium flecti: vitem quoque brassicam vicinam fastidire, & aliorsum cōversis flagellis ab eius contactu refugere: Cucumeres aquæ desiderio evidenti affici, & in proximam illam toto se corpore demittere: oleum autem propinquum tam acriter aversari, ut ab eo tanquam inimico se subducturi incurvētur. Motus autem in plantis argumenta, cur sollicitè conquiram? Notissimum arbitror florum non paucos, Sole Oriente, vel ad Occasum festinante, sinus foliorum & fymata modò pandere, modò recolligere, torque convolvulorum ordines, mira sublimitatis aviditate, exporrectis quaquaversum claviculis, velut manibus, adminicula arripere, quibus in altum enitantur, & imminentia omnia superent. Taceo Pudicam nomine arboreum, quam veluti modestiæ symbolo, homine accedente ramos contrahere, eodemque recedente diducere tradunt, rerum Indicarum inspectores: tum alteram illam, cuius frondes humi prolapsas obrepere, manusque insectantium fugere memorant. Anne penitus admirandum, Lysimachiam collo ferocium animalium suspensam, eadem cicurare, & ad mansuetudinem componere? Scyllam à floribus ædium pendulam incantamenta averruncare. Dæmones ipsos Hyperico fugari veterum diligentia comper-

per-

pertum est. Denique in humano corpore, stabilis naturalium actionum vigor est, si temperamentum salvum est, si conformatio decens, si partium omnium unio & communio non labefactetur. Ita res in plantis habet, quibus, ut ex doctissimo Poëtarum colligimus, temperamentum partium vitiat, rapidi potentia Solis

Acrior, & Boreæ penetrabile frigus —
— quoties ruit arduus æther,
Et pluvia ingenti sata diluit —
Aut cum exustus ager morientibus æstuat herbis.

Has enim noxas vermiculatio, rubigo, sideratio, sphacelusque comitatur, vitia cum internecione plantarum conjuncta. Conformatione morbosa fiunt vegetabilia, cum impedita Plastes Natura, vel corpusculum ipsorum totum, vel partes aliquot, minutas, asperas, curvas, aliisque modis præter institutum contortas producit. Vnio perit, cum quid abscessu prætumidum, vulnere saucium, rimisque fissum fuerit. Cæterùm ægritudines humanas, interdum sola suis pollens viribus Natura expellit, quoties onere molestum sanguinem apertis venarum osculis excludit, noxiosque succos alios per ductus corporis & meatus eliminat. Interdum arti corolla debetur, quoties victæ propemodùm à morbo Naturæ suppetiàs affert: cum per Æsculapios suos reductum ab Orco Hippolytum, in auras vitales vindicat. Eadem in plantis sunt, in quibus ægritudinum impetum nonnunquam sola Natura sustinet; cum gravi ta humiditatum copia, lacrymas vitis, pruno cerasoque gummi, lentisco & terebintho resinas, salubri penitus eventu exprimit. Frequenter ab arte præsidium plantis venit, utpote quæ nascentibus obstetricis instar opitulatur, externas cœli solique injurias provide avertit, sordescentibus coloris nitelam conciliat, odorum gravitatem insolita fragrantia commutat, & simplicem florum habitum, Protei instar multiplici formarum varietate distinguit.

Quid

Quid memorem insitionis prodigiosum artificium? quo diversas germinum traduces, alienis visceribus inolescere docet, ut accinente Marone,

Exeat ad cælum ramis felicibus arbor,
Miraturque novas frondes, & non sua poma.

Et ò ingenii humani portétum! Non defuerunt hoc ipso seculo Viri novi, qui destructo ramo, combustoque plantæ corpore, è fœcundis cineribus lepidam vegitabilis Phœnicis umbram Hermetica opera in lucem revocarunt. Humanum tandem corpus, quod vitæ munere iam perfunctum, melle condivisse veteres, apud Xenophontem legimus. Simile de plantis fit, quarum vel integra corpora, vel partes, sacchato aut melle recondimus, ut etiam post obitum non ingrata hominibus cadavera, vel tanquam gulæ scitamenta, vel tanquam bonæ Valetudinis fulcimenta placeant. Ex quibus omnibus constare vobis arbitror, Auditores humanissimi, quàm ex vero profecta sit Homeri vox, genus humanum plantis esse simile, quamque cognata sint officia, corporis humani contemplatio, & amænior hæc plantarum inspectio. Coniunxerunt utrumque munus iri per Europæ tractus celeberrimi, qui tam in hoc nobili Patavino Lyceo, quam in aliis florentissimis Gymnasiis, & Anatomica, & Botanica publicè professi: quibus volupe fuit, exantlatas à cadaverum dissectione molestias, iucundo rerum hortensium exercitio diluere. Est etenim alternis facilis labor. Utrumque hoc munus, sic disponente rerum optimarum auctore Deo, nil tale vel merenti mihi, vel cogitanti, Mecœnatum prius benevolentia oblatum, ab Illustrissimis & Excellentissimis Triumviris prono consensu decretum est. Et quidni id faceret FRANCISCUS MAUROCENUS D. M. procurator? vir ultra laudem commendationemque provectus, qui inter gravissima Reipublicæ onera, Virtutum omnium ornamentis splendidissimus, ad floreas has delicias, animum oculosque liben-

bentèr convertit. HIERONYMVS item TREVISANVS, Magnanimitatis, Sapientiæ, Fortitudinis exemplar, doctrinæ literarumque decus augustissimum. BAPTISTA denique NANNVS, clarissimum patriæ sidus, quem non minus in amplissimo ordine Catonem alterum nobilitas veneratur, quàm in amœnissimis hortis Alcynoum redivivum Flora miratur. Quibus affectu benevolo pares sunt, in Illustrissimi & Excellentissimi urbis Patavini rectores IOANNES PISANVS, & HIERONYMVS MOCENICVS, Pietatis, Iustitiæque laude cumulatissimi, heroes, quos ut in forensi stadio Themistocles, sic in hoc ipso curioso plantarum cultu Cyro rege non inferiores novimus: quibus iuxta cum reliquis Generosis, Nobilissimis & Clarissimis viris gratias agerem amplissimas, nisi factis eas referre mallem, quàm habere verbis. Ago tamen & verbis, & opere quas possum, sique per tenuitatem virium mearum licet, refero maximas & immortales. Vos humanissimi & lectissimi Iuvenes, erudita studiosorum corona, generosa pectora, & ad laudem ac decus nata, vos inquam, sedulæ illæ apes, quibus hæc florea mella Serenis. Respubl. munificentia delibanda sunt, habetis me toto animo & omni observantia vobis devinctissimum: sique ob intermissum aliquot annis plantarum studium, me parum hic versatum existimatis, indulgentiæ mihi gratiam facite, minime dubii, hic quoque tam benignitate vestra suffultum, quam repetito rerum usu confirmatum, auctius robur, nervosque consecuturum.

FINIS.